

ALFIE

Alfie și cadoul surpriză

Shirley Hughes

Alfie trăia la oraș cu părinții lui și cu Annie Rose, surioara lui mai mică. Chiar peste drum locuiau bunii lor prieteni, familia MacNally: Bob și Jean MacNally, fiica lor Maureen și bătrânul lor motan Smoky.

În fiecare dimineață, Maureen pleca la școală, iar Bob MacNally lua autobuzul spre serviciu. Amândoi le făceau cu mâna lui Alfie și lui Annie Rose, care le răspundeau la rândul lor la fel.

Smoky ieșea întotdeauna să-i conducă pe Bob și pe Maureen, iar când vremea era frumoasă, se așeza ore întregi pe gardul de la intrare, așteptându-i să se întoarcă acasă. El și Chessie, pisica lui Alfie, nu se înțelegeau însă prea bine: se măsurau din priviri peste stradă, suspicioși. Dar Bob MacNally îi spusese lui Alfie că Smoky e prea bătrân ca să se mai ia la harță cu cineva.

Membrii familiei MacNally țineau mult la Smoky, dar cu Bob, motanul legase o prietenie specială. Când venea de la slujbă, Bob se oprea întotdeauna să schimbe câteva vorbe cu el.

O dată, când Smoky se cățăraseră înspăimântat într-un copac și nu mai voia să coboare, Bob încercă o după-amiază întreagă să-l convingă să se dea jos.

– Îl supără picioarele din spate, îi spuse el lui Alfie. Din păcate, nu mai e chiar tânăr.

Smoky își petrecea aproape toată ziua moțâind în locul lui preferat, lângă caloriferul din bucătărie, sau oriunde găsea un petic de soare.

Dar seara sărea în poala domnului MacNally și se uitau împreună la televizor.

Motanul n-avea niciodată chef de joacă. Când venea în vizită la familia MacNally, Alfie trăgea câte o sfoară pe podea și îi scutura capătul, sperând că Smoky avea să se repeadă după ea. Dar el abia dacă mihea un ochi, își turtea urechile fără chef și continua să picotească.

Dacă Alfie îl lua în brațe, scotea niște sunete enervate, ca și când i-ar fi spus să-l lase în pace.

